

1 maart 2026

Heer, U kent mij.

Psalm 139

Gebedsverhoring, spannend. Maar toch eerst de vraag: Waarom zou je überhaupt bidden...?

Waarom zou je iets voorleggen aan een alwetende God, vraagt iemand in een mail: Hij weet het toch al lang?

Zegt Jezus niet dat de Vader al weet wat je nodig hebt, nog voordat je iets vraagt?

Dit zegt Psalm 139 toch ook? Heer, U kent mij en U doorgrondt mij. U weet beter dan ik wie ik ben en wat goed voor mij is.

Toch kun je juist van Psalm 139 misschien wel leren wat bidden in de basis is.

Het is een gekke Psalm. Er zit een vreemde sfeer in.

Wij denken: wat fijn dat de Heer zijn handen op mij legt. En dat is ook fijn. Maar waarom doet Hij dat?

Is dat niet omdat je weleens bij Hem wegloopt? Omdat je soms niet kunt of wilt geloven?

Neem nou David zelf. Er zijn een paar behoorlijke blunders van hem bekend. Die ene keer met zijn buurvrouw bijvoorbeeld wil hij het graag bedekt houden (Psalm 32). En dan voelt hij die hand van God. Toen hem bekend werd dat er sprake van incest was in zijn gezin, keek hij een andere kant op. Daarin was iets van weglopen. David wilde niet altijd God er bij hebben.

Maar steeds is daar de hand van de Heer. Er is geen ontkomen aan.

Als een meisje trouwt met een jongen die niet in God gelooft, kun je tegen hem zeggen: Zolang jullie getrouwd zijn, ga jij niet meer van haar God af komen. Als je partner het moeilijk vindt om te geloven – of je kind – dan zijn zij geheiligd in jou die wel gelooft. De Heer verlaat niet wat zijn hand begon, zo eindigt de voorgaande Psalm 138.

Psalm 139 stelt ons eigenlijk de vraag: Wil je dit? Dat Gods hand jou nooit meer loslaat? Dat Hij je door en door kent?

De vraag bovenaan deze Keek gaat over een God die alles wéét. Maar Psalm 139 gaat over een God die jou kent.

Voel je het verschil? Als getrouwde mensen wil je toch méér dan veel over elkaar wéten? Dan wil je elkaar kénnen, elkaar aanvoelen, op elkaar betrokken zijn, ja zeggen tegen elkaar?

Is dat niet bidden? Dat je zegt: Heer, U kent mij en ik vind dat heel fijn. Ik wil graag dat U mij kent. Ik láát mij kennen door U. U bent altijd bij mij. En hier ben ik.

Een moeder kan vertederd kijken naar haar baby. Het contact is eerst nog eenzijdig. Die moeder kent haar kind en weet wat het nodig heeft. En dan komt het eerste oogcontact. De eerste lach. De eerste woordjes. Is dat niet bidden? U kent mij, ja en ik ken u. Ik geef iets terug.

En dan komt het puberen. Het nee zeggen. Het weglopen, waar Psalm 139 het over heeft. En dat gaat in fases. Maar hoor je tussen die fases door niet steeds het verlangen dat je door je vader gekend wilt zijn? Papa, ik lijk steeds meer op jou! (Stef Bos)

Dus. Je kunt weglopen van God. Of oogcontact met hem maken. En dat is bidden.

Je kunt stuurs zijn tegen de Heer. Of Hem weer opnieuw een eerste lachje gunnen. Dat is bidden.

Je kunt tegen de Heer zwijgen. Of weer je eerste woordjes tegen hem zeggen. Dat is bidden. En zingen.

Hier ben ik. U kent mij. Wilt U me alstublieft kennen op ál mijn wegen (vers23-24)? Ook op wegen die expres of per ongeluk van U af leiden?

Suggesties voor een gesprek.

1. Wat in deze Keek raakt je? Wat in Psalm 139:1-12 geeft je te denken?
2. Waarom bid jij eigenlijk? Wat verwacht je ervan?
3. Wat kan Jezus bedoelen met zijn opmerking dat zijn Vader al weet wat je nodig hebt, nog voordat je Hem iets vraagt?
4. Atheïsten hebben het vaak over God. Hoe kun je deze ironie verbinden met Psalm 139?
5. God weet alles van mij. De Heer kent mij. Wat is voor jou het verschil tussen weten en kennen??
6. Wat weet je van 'Papa' van Stef Bos, van zijn ontwikkeling? En wat van Psalm 139 zie je daarin terug?
7. Wat betekent het volgens jou dat de partner en de kinderen geheiligd zijn in de gelovige partner (1 Kor.7)? Zie je een verband met Psalm 139?
8. Voor wie nog even verder wil: hoe moet je die uithaal van David in vers 19-22 nou zien?